

28. 5. 2008

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Opruzové

V dobách když mi bylo patnáct nebo tak nějak to bylo jednodušší. Většina idiotů byla uniformovaná. Například Svazáci. Měli intenzivní pocit, že jim patří svět, patent na pokrok ale naštěstí taky modrou košili, takže se jim člověk obvykle dokázal vyhnout. Soudružka Švorcová by řekla něco v tom smyslu, že byli tak krásně mladí. Prostě opruzové, kteří se starali o to, do čeho jim nic nebylo a byli rozhodnutí, abych parafrázoval klasika, nahnat nás do ráje třeba klackem. Naštěstí záhy vyhynuli. Jak se ale ukazuje, nikoliv důsledně.

Včera jsem sledoval v televizi diskusi tří týpků a zase mi bylo patnáct. Smrtelně vážně se bavili o tom, jaký umělecký dojem nebo snad dopad má, když někdo přemaluje paňáky na sklech semaforu. Některému ubere nohu, jiného zkroutí a tak. Ne že by přemalovat semaforey nebyla docela dobrá recese. Jenže oni se fakt bavili o umění. Prý musí provokovat, vstoupit do ulic a takové fráze. Kušnil se stejným zápallem, jako když se kořalové v hospodě ujišťují, že toho rozhodčího, co jim minulou neděli pískal jejich pralesní ligu fakt museli zmlátit, protože kopaná je o fér plej.

Jak jsem naznačil, problém s dnešními opruzy je už v tom, že nejsou uniformovaní. Nenápadně, v civilu, bloumají ulicemi a spekulují, jak by byli užiteční. Jak by prospěli lidstvu. Představují si jak tak chodí a mumlají si: „Jsme mladí, invenční a nesmlouvaví. Rozhodně nebudem s těma škrholama diskutovat o tom, co je umění a co umění není“. Anebo se ptát: „Chcete nás?“ Na gauči u psychoanalytika by z nich nejspíš po chvíli odporu vypadlo, že ze všeho nejvíc se bojí nezájmu. Co kdyby jim někdo řekl, aby si trhli nohou. A možná i tuší, že kromě jim podobných trolů by to řekl každý a tak jsou nenápadní a jen občas něco provedou tak rychle, abychom neměli čas se jim vyhnout. Například inscenují televizní atomový výbuch v Krkonoších, anebo přesklí v Praze pár semaforů.

Z těch tří televizních diskutérů byl jeden postarší, měl cop a řídí Národní galerii. V jakémsi záchvatu soudnosti připustil, že když už se někdo v uměleckém rozletu naveze do cizího majetku, musí počítat s nepříjemnostmi. Možná mu došlo, jak by to asi vypadalo, kdyby mu někdo na Růžencovou slavnost inkoustovou tužkou přimaloval kosočtverec a hrdlil se, že tím obraz updatoval, čímž ho přiblížil modernímu divákovi. Zbylí dva neměli ani tenhle náhled a jeden z nich se dokonce ani nechtěl přiznat k tomu, jak se jmenuje. Údajně to měl být autor té semaforové performace, nebo alespoň ten, který za to dostal flastr.

Docela bych si toho umělce přál vidět, jak se po té diskusi vrací domů, a místo dveří do bytu má čerstvě nazděný takový ten zvířecí průlez, co se mu říká kočkodrom a vedle toho na zdi připíchnutý vzkaz od ředitele Eltoda, což je firma, která se stará o semaforey. Pan ředitel nechá pozdravovat, věnuje mistrovi tohle umělecké dílo a zaručuje mu, že díky tomu prožije každý příští návrat domů intenzivněji, jako něco hluboce působivého, existencionálního, co ho donutí vidět se a přemýšlet o sobě tak nějak jinak. Tedy jako že si pokaždé strašně odře záda, anebo bude do rána spát s kočkodromem kolem krku a bude si vyčítat, že se nenarodil jako lasička.

Nemám nic proti žertům a drsné mám rád ze všeho nejvíc. Na většinu z těch, co jsme s kamarády provedli vzpomínám s láskou a jsou-li už promlčené, rád se nahlas pochlubím. Takže zachce-li se někdo bavit u piva představou, jak asi musel ředitel Eltoda zírat, když mu někdo vyměnil pár skel na semaforech, mám pro to pochopení. Pokud to ovšem nemyslí jako umění a jako o takovém o tom

nekafrá.

Nevím, jestli pokuta šedesát tisíc korun je za tu blbost moc nebo málo, každopádně je to trest, který se smí. Mnohem raději bych viděl, kdyby tomu neosvazákovi napařil soud obecně prospěšné práce, v jejichž rámci by musel zrestaurovat sto sádrových trpaslíků, povinně se dívat na X Faktor nebo argentinskou telenovelu, dle vlastního výběru, a pak o tom ještě napsat referát. A to jen v případě, když by se předtím odmítl veřejně se zavázat, že už nikdy nebude nikomu bez dovolení vnučovat svoje představy o tom, co je umění a jak se má dělat. Též, že nikdy, ani v uměleckém rauši, nevezme do pracek cizí majetek. Předpokládám, že by si stejně vybral ty trpaslíky a X Faktor, protože opruzové si svou pózu genia a obroditele lidstva nemohou nechat vzít. Nic jiného nemají. Tak snad jedině navléknout jim zase uniformy.

JUDr. Tomáš Sokol

advokát a partner Advokátní kanceláře Brož & Sokol & Novák

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Zkreslené vzpomínky v trestním řízení vedeném pro pohlavní zneužívání](#)
- [Přenositelnost důkazů z daňového do trestního řízení](#)
- [Praktický návod na úspěch žádosti o podmíněné propuštění od roku 2026](#)
- [Přijetí prohlášení viny a povinnost soudu vypořádat námitky poškozeného](#)
- [Podmínky pro uložení trestu vyhoštění cizince](#)
- [Zamyšlení nad systémem alternativních trestů: poznámky na pozadí mezinárodní vědecké konference „Rethinking Sentencing: Are We Getting Justice Right?“](#)
- [Správné určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení soudu, kterým se nařizuje výkon trestu odnětí svobody](#)
- [Rozšiřování státní moci při implementaci acquis EU: český fenomén gold-platingu na příkladu konfiskační směrnice](#)
- [Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?](#)
- [Uplatnění adhezního nároku v trestním řízení a správním řízení](#)
- [Novela § 196 trestního zákoníku: racionální korekce, nebo oslabení ochrany dítěte?](#)